

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙΝ

Περιοδική έκδοση της νεανικής συντροφιάς του 'Ι. Ν. 'Αγίου Δημητρίου Λουμπαρδιάρη
Πάσχα 2007 τ. 35 Δαπάνη 'Ορθόδοξου Φιλανθρωπικού Συλλόγου «'Αγ. 'Αλέξιος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ».

Ἀνέστη ὁ Χριστός καὶ χάρισε χαρὰ σ' ὁλόκληρη τὴν κτίση

«Ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης τριήμερος ἀνέτειλε σήμερα καὶ ἐφώτισε ὁλόκληρη τὴν κτίση... Οἱ πύλες τοῦ Ἰερὸς ἀνοίχτηκαν ἀπὸ τὸν Χριστό καὶ οἱ νεκροὶ σηκώθηκαν σάν ἀπὸ ὕπνο. Ἀνέστη ὁ Χριστός, ἡ ἀνάστασις τῶν πεσμένων καὶ ἀνέστησε μαζί Του τὸν Ἀδὰμ· ἀνέστη ὁ Χριστός, ἡ πάντων ἀνάστασις καὶ ἐλευθέρωσε τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὴν κατάρρα... ἀνέστη καὶ χάρισε χαρὰ σὲ ὁλόκληρη τὴν κτίση· ἀνέστη καὶ ἡ φυλακὴ τοῦ Ἰερὸς κενώθηκε· ἀνέστη καὶ τῇ φθορᾷ τῆς φύσεως μετέτρεψε σὲ ἀφθαρσία.

Αὐτὴν τὴν ἡμέρα πού ἔκανε γιὰ ἐμᾶς ὁ Κύριος ἃς σκιρτήσουμε ἀπὸ χαρὰ πνευματικὴ κι ἃς χαροῦμε μέ εὐφροσύνη θεάρεστη. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἑορτὴ πού εἶναι πάνω ἀπὸ ὅλες τίς ἑορτές... Τὸ Πάσχα τὸ δικό μας, τὸ Πάσχα τὸ ἀληθινὸ εἶναι τὸ ὅτι θυσιάστηκε ὁ Χριστός γιὰ χάρη μας· κι ὅσοι εἶναι μαζί μέ τὸν Χριστό εἶναι μιὰ καινούργια δημιουργία... Ἀνανεωθεῖτε σήμερα καὶ φρόνημα νέο, σταθερὸ δάλετε μέσα στίς καρδιές σας, γιὰ νὰ δεχθεῖτε τὰ μυστήρια τῆς νέας ἑορτῆς, τῆς ἀληθινῆς καὶ νὰ γευθεῖτε σήμερα ἀληθινὴ, οὐράνια ἀπόλαυση.

ΑΓΙΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ,

Λόγος εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν.

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου

1. Ἡ κατεξοχὴν φανέρωσι τῆς Θεότητός Του

Τό βασιλικό ἀξίωμα τοῦ Κυρίου φανερώνεται πρωτίστως στήν Ἀνάστασή Του. Ὁ Κύριος μέ τήν εἰς Ἄδου κάθοδο καί τήν ἐκ νεκρῶν ἔγερσή Του ἔδειξε ὅτι δέν εἶναι ἀπλὸς ἄνθρωπος, ὑποκείμενος στό νόμο τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Ὡς ὁ Θεός πού ἐγινε ἄνθρωπος παραχωρεῖ μέν στήν ἀνθρώπινή Του φύση νά πεθάνει πάνω στό Σταυρό καί νά ταφεῖ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά ὁ θάνατος δέν τήν κυριεύει. Διοχετεύει σ αὐτήν τήν παντοδύναμη θεϊκή χάρη Του καί νικά τό θάνατο. καί τοῦτο γιατί ὡς Θεός εἶναι ὁ χορηγός τῆς ζωῆς. Ὡστε «κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος. Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τό νίκος;» Α' Κορ. 15, 54-55)

Ἡ βασιλική Του ἐξουσία δεδαίως ἐκφράστηκε ὅχι μόνο στήν ἐκ νεκρῶν ἔγερσή Του, ἀλλά καί στήν κάθοδό Του στό βασίλειο τοῦ Ἄδου, μέ τήν ὁποία ἀφενός κήρυξε καί στά ἐν φυλακῇ πνεύματα (Πρβλ. Α' Πέτρ. 3, 19) - στίς ψυχές τῶν μέχρι τότε κεκοιμημένων - , ὁπότε ὅσοι τόν πίστεψαν σώθηκαν μαζί Του, ἀφετέρου διέλυσε τό βασίλειο αὐτό καί τό γέμισε μέ τή δική Του παρουσία.. (Ἡ ὀρθόδοξη εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως μέ τήν εἰς Ἄδου κάθοδο ἀποτελεῖ καταπληκτική αἰσθητική ἀπόδοση τῆς πιστευομένης αὐτῆς ἀλήθειας). Ὁ θάνατος χάνει πᾶ τήν τρομακτική ὄψη πού μέχρι τότε εἶχε καί γίνεται χαρμόσυνος τόπος συνάντησις μέ τόν Χριστό. Χωρίς νά σταματᾷ νά συνιστᾷ «τόν ἔσχατον ἐχθρόν» (Α' Κορ. 15, 26) τοῦ ἀνθρώπου, γίνεται ὅχι τό καταθλιπτικό τέλος, ἀλλά ἡ καθαρὴ ἀπαρχή τῆς αἰώνιας ζωῆς, ὡς «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον» σχέση μέ Ἐκεῖνον. «Ἐχω τήν ἐπιθυμίαν εἰς τό ἀναλύσαι καί σὺν Χριστῷ εἶναι» θά ὁμολογήσει ὁ ἀπ. Παῦλος (Φίλ. 1, 23). Διότι «ἐάν τε ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν» (Ρωμ. 14, 8). Λοιπόν «νῦν, πάντα πεπληρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια».

2. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ: ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ Σταυροῦ Του

Δέν πρέπει δεδαίως ποτέ νά λησμονοῦμε τή στενότατη σύνδεση τῆς Σταυρικῆς Θουσίας τοῦ Χριστοῦ μέ τήν Ἀνάστασή Του. Οὔτε ὁ μόνος ὁ Σταυρός μπορεῖ νά κατανοηθεῖ χωρίς τήν Ἀνάστασή Του, ἀλλ οὔτε καί ἡ Ἀνάστασι χωρίς τή Σταυρικὴ Του Θουσία. Καί τά δυό ὑπερφυῖ γεγονότα ἀποτελοῦν τίς δυό ὄψεις τῆς μᾶς ἀπολυτρωτικῆς ἐνέργειας τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι σάν τό Εὐαγγέλιο πού δρίσκεται πάνω σέ κάθε Ἀγία Τράπεζα: ἡ μιά ὄψη του ἔχει τή Σταύρωση, ἡ ἄλλη τήν Ἀνάστασι. Πρόκειται ὁμως γιά ἓνα Εὐαγγέλιο.

Αἰτία γιά τήν ἄρρηκτη αὐτὴ σχέση εἶναι τό γεγονός τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου. «Ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν» - ἔπρεπε νά πάθει ὁ Χριστός, κατὰ τίς προφητεῖες, νά σηκώσει, δηλ. ὅλη τή διαφθορά τῆς ἀνθρώπινης φύσης μέ τίς συνέπειες τοῦ θανάτου, γιά νά τήν ὀδηγήσει στό φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Τυχόν ἐπιλογή ἀπὸ τό Θεό μόνης τῆς Ἀναστάσεως θά σήμαινε ὅτι ὁ Χριστός μένει ξένος πρὸς τήν πεσμένη στήν ἁμαρτία ἀνθρωπότητα. Θά ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς Ὀλύμπιους Θεούς τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς διαφθορᾶς, μέ ἀποστροφή πρὸς τό χαμηλό καί τό πονεμένο πού δημιουργεῖ ἡ ἁμαρτία. Ἄν ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀληθινὸς Σωτὴρας τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γιατί δέν ἀποστράφηκε τῇ βρωμῇ καί τήν κατάντια μας, ἀλλά ἔσκυψε πάνω μας, ἐγινε ἓνας ἀπὸ ἐμᾶς, ἔπαθε γιά μᾶς καί μᾶς λύτρωσε. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει, γιατί ὑπῆρξε ἡ Σταύρωση. Ἡ Σταύρωση ὀδήγησε στήν Ἀνάστασι. Κι ἂν καυχόμαστε ὡς Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὅτι εἴμαστε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι γιατί ἡ Ἐκκλησία μας πορεύεται πάντοτε στόν κόσμο τοῦτο σταυρωμένη καί πονεμένη. Ὁ Σταυρός τῆς ἀποτελεῖ τὴ δόξα τῆς. Κι αὐτό θά πεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει μάτια πρωτίστως γιά τοὺς φτωχοὺς τοῦ κόσμου, τοὺς ἐξουθενωμένους, τοὺς ἄθλιους, τοὺς ἀδικημένους καί πονεμένους.

«Βλέπετε γάρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ τά μωρὰ τοῦ κόσμου

ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ» (Α' Κορ. 1,26-28).

Γι' αὐτό δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι κάθε φορά πού τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας στρέφονταν μέ εὐχαρίστηση πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, προσδοκῶντας ἀπ' αὐτοὺς ὀφέλη καὶ συμπαράσταση, - ἓνα εἶδος «ἀνάστασης» χωρὶς σταυρό - ἐκτρέπονταν ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ, πρόδιδαν τὴν ἀποστολή τους, ἐξέπιπταν στὸν ἐγωισμό τοῦ εὐδαιμονισμοῦ.

3. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ: τὸ πιὸ χαρμόσυνο γεγονός για τὸν ἄνθρωπο.

Εἶναι εὐνόητο μετὰ τὰ παραπάνω γιατί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου συνιστᾷ καὶ τὸ πιὸ χαρμόσυνο γεγονός γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Διότι ὁ Χριστός ἦλθε γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ πρόσληψή του ἀπὸ Αὐτόν σήμανε ὅτι μεταδιβάζονται στὸν ἄνθρωπο ὅλα τὰ ἐπιτεύγματα Ἐκείνου. Λοιπὸν ὁ θάνατος ὀριστικά καταργήθηκε ἐν Χριστῷ, ὅπως βεβαίως καὶ τὸ αἷτιο αὐτοῦ, ἡ ἁμαρτία, συνεπῶς καταργεῖται καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός ἀνασταίνεται καὶ μαζί μέ Αὐτόν καὶ σύμπασα ἡ ἀνθρωπότητα. Στὴν εἰκόνα τῆς εἰς Ἄδου καθόδου πού μνημονεύσαμε προηγουμένως, ὁ Κύριος ἀναστημένος μέσα σέ ὑπέργλαμπρο φῶς κρατᾷ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὕα. Ἡ Ἀνάστασή Του εἶναι καὶ ἀνάστασις τῶν ἀνθρώπων.

Ἄν ὅμως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ λυτρώνει ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, δέν σημαίνει ὅτι τοῦτο γίνεται μαγικῶ τῷ τρόπῳ. Ἀπαιτεῖται ἡ ἐνεργοποίηση τῆς θέλησης καὶ τοῦ ἀνθρώπου, προκειμένου ἀπὸ δυνάμει λύτρωση νά γίνει καὶ ἐνεργεία. Ἄν μέ ἄλλα λόγια δέν πιστέψω στὸν Χριστό, δέν ἐνταχθῶ στὸ ζωντανό σῶμα Του, τὴν Ἐκκλησία, δέν προσαρμόσω τὰ χνάρια τῆς ζωῆς μου στὰ δικά Του χνάρια, τότε ἡ Ἀνάστασή Του θά μένει πάντα ἓνα γεγονός ξένο πρὸς ἐμένα. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῇ ἡ ἐκκλησιοποίηση τοῦ ἀνθρώπου, ὡς πορεία συσταύρωσης μέ τὸν Χριστό, εἶναι ὁ ὁρος γιὰ νά νιώσει αὐτός τὴ δύναμη τῆς Ἀναστάσεως. Συσταύρωση δέ μέ τὸν Χριστόν σημαίνει ζωὴ ἀγάπης. Ὅσο ἀγαπᾶμε, μέ τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀγάπη, τόσο καὶ ἀναστεινόμεστε. Τόσο δηλ. ἐμπειρικά νιώθουμε τὴ ζωὴ Του νά εἰσέρχεται στὴ δική μας ζωὴ. Αὐτό εἶναι καὶ ἡ δέηση τῆς βασιλικῆς Του ἐξουσίας στὰ δικά μας ὅρια ζωῆς.

«Ὁ Ἠγαπημένος» Πρωτοπρ. Γεωργίου Δορμπαράκη

Ἀδελφοί καὶ Πατέρες,

Ὁ Κύριος δέν ἄφησε, στὸν κόσμο ἁπλῶς μία ἡθικὴ διδασκαλία, κάποιες κοινωνικὲς συνταγές. Ἄφησε. τὸ σῶμα Του, τὸν ἑαυτό Του, καὶ κατένας πού θέλει νά ἀναστηθῇ δέν ἔχει παρὰ νά ἐνωθῇ μέ τὸ Σῶμα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου. Τὸ Σῶμα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας. Καθένας πού γίνεται μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ζωντανό μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀμέσως λαμβάνει τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν κάνει δική του ζωὴ. Συνεπῶς ὅταν ζοῦμε μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἀγωνιζόμεστε μέ ταπείνωση καὶ προσευχή, συμμετέχουμε στὰ ἅγια μυστήρια καὶ πρὸ πάντων στὴν θεία κοινωνία, πού εἶναι Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, ἀποκοῦμε αὐτὴ τὴν ἐμπειρία τῆς ζωοποιήσεως τοῦ θνητοῦ μας σώματος, τῆς διαβάσεως ἀπὸ τὸν θάνατο στὴν ζωὴ. Αὐτό εἶναι τὸ ἀληθινὸ Πάσχα. Διότι Πάσχα σημαίνει διάβασις, πέρασμα ἐκ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν.

Κάθε φορά πού ὁ Χριστιανὸς προσεύχεται μέ ταπείνωση καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, πραγματοποιεῖ μία διάβασις, ἓνα πέρασμα ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ ἐγωισμοῦ στὴν ζωὴ τῆς θείας μεθέξεως. Κάθε φορά πού ὁ Χριστιανὸς νικᾷ τὸ δικό του πονηρὸ καὶ ἐμπαθὲς θέλημα, γιὰ νά κἀνὴ τὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ, πραγματοποιεῖ, ἓνα πέρασμα ἀπὸ τὸν θάνατο στὴν ζωὴ. Κάθε φορά πού ὁ Χριστιανὸς κοινωνεῖ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τότε κάνει τὸ μεγαλύτερο πέρασμα ἀπὸ τὸν θάνατο στὴν ζωὴ.

Αὐτὰ τὰ ἐνδοξα καὶ μεγάλα μυστήρια τῆς ζωοποιήσεώς μας καὶ τῆς ἀπαθανατίσεώς μας ὑπάρχουν μέσα στὴν ἁγία μας Ἐκκλησία, καὶ εἶναι κρίμα, ἀδελφοί μου, νά τὰ ἀφήνουμε ἀνεκμετάλλευτα, νά μὴ τὰ χρησιμοποιοῦμε, νά μὴ τὰ ἀξιοποιοῦμε πρὸς ὄφελος καὶ πρὸς οἰκοδομὴ μας.

Εἶναι λυπηρό σήμερα πού, ἐνῶ ὅλοι πνευματικά ἀσφυκτιοῦμε καί ἰδίως ἡ νεολαία μας ὥς πλέον εὐαίσθητη ἀπό τοὺς ἐνήλικες, ἀγνοοῦμε ἢ ἀρνούμεθα νά συνδεθοῦμε μέ τόν Ἀρχηγό τῆς ζωῆς, τόν Σωτῆρα Χριστό, καί δέν ἀποφασίζουμε νά κάνουμε τήν ζωή Του ζωή μας, ὥστε νά περάσουμε ἀπό τόν θάνατο στήν ζωή. Καί ἐνῶ ὑπάρχει ὁ Ζωοδότης Χριστός, ἡ χαρά καί ἡ εἰρήνη μας, ἐμεῖς προτιμοῦμε νά πεθάνουμε στήν μοναξιά, στό ἀγχος, στό κενό, στήν ἔλλειψη νοήματος στήν ζωή μας.

Εὐχομαι λοιπόν ταπεινά σέ ὅλους τοὺς συνεορτάζοντας μαζί μας προσκυνητάς καί ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς μας, αὐτή τήν ἁγία νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, ὅπου «τά πάντα πεπλήρωται φῶτος, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια», νά πραγματοποιηθῇ σέ ὅλους μας τό πέρασμα αὐτό, τό πάσχα αὐτό, ἡ μετάβασις ἐκ τοῦ θανάτου πρὸς τήν ζωήν. Νά ἐνωθοῦμε μέ τόν Χριστό, ὥστε ἡ ζωή μας νά γίνῃ ζωή Ἀναστάσεως. Τότε πλέον δέν θά φοβόμαστε οὔτε τόν σωματικό θάνατο. Διότι αὐτός πού ἔχει ἐνωθῇ μέ τόν Ἀναστάντα Κύριο, δέν φοβάται τόν σωματικό θάνατο, διότι ἤδη πέραςε ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν. Ἔχει ἤδη ἀναστηθῇ, ἔχει ἤδη εἰσέλθῃ στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Εὐχομαι καί πάλι ὁ Ἀναστάς Κύριος νά μᾶς ὁδηγήσῃ στήν ἔνωσι μαζί Του, νά παρηγορήσῃ τίς καρδιές μας, νά μᾶς γεμίσῃ ὅλους ἀπό τήν θεία Χάρι Του, νά μᾶς χαρίσῃ φωτισμό θεογνωσίας, ὥστε πάντα νά εἴμαστε ἐνωμένοι μαζί Του.

Τέλος εὐχομαι ἡ ζωή μας νά εἶναι πάντα πλήρης ἀπό ἀναστάσιμο φῶς καί ἀναστάσιμη χαρά.

*Ἀρχιμ. Γεωργίου καθηγουμένου Ἱερῶς Κοινοβιακῆς Μονῆς
Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους*

ΕΤΑΚΟΙΝΩΝΕΙΝ

Περιοδική ἔκδοση νεανικῆς συντροφιάς
τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίου Δημητρίου Λουμπαρδιάρη

Ὑπεύθυνος Ἐκδοσης: π. Γεώργιος Σχοινᾶς ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἀγίου Δημητρίου Λουμπαρδιάρη
Λόφος Φιλοπάππου, Τ.Κ. 11741, Τηλ.: 210 9219 297
Παραγωγή Εντύπου: Γράμμα τηλ.: 210 52 25 202

Συμπόρευσι μέ τόν Κύριο

Ο Χριστός ὡς ἀναμάρτητος ἔχει κάθε δικαίωμα νά ζήσει, νά ζήσει ὡς ἄνθρωπος. Νά φθάσῃ στά ἑκατό χρόνια, στά ἑκατόν πενήντα χρόνια, στά χίλια χρόνια. Ἔχει κάθε δικαίωμα. Κι ἔχει κάθε δικαίωμα ὡς ἄνθρωπος νά χαρεῖ τά πάντα. Ὅταν ἀνέβαινε ἀπό τήν Ἱερῶν στά Ἱεροσόλυμα -τόρα βέβαια εἶναι κάπως ἄλλιῶς τά πράγματα ἐκεῖ, ἐκείνη τήν ἐποχή ἴσως ἦταν λίγο καλύτερα- καί στήν Ἱερῶν καί στόν δρόμο, ὅλο καί θά ὑπῆρχαν δείγματα τῆς ἀνοίξεως. Καί ἡ ἀνοίξη παντοῦ εἶναι ὁμορφη, εἶναι ὠραία. Ὁ Κύριος σάν νά μὴν δλέπει τήν ἀνοίξη, σάν νά μὴν δλέπει ὅλα αὐτά πού ὑπάρχουν γύρω του, τήν ὁμορφη φύση, τόν ὁμορφο οὐρανό, τά πουλιά, τά ζῶα, ὅτιδήποτε, ὅλες τίς ὁμορφιές, σάν νά μὴν δλέπει τίποτε, σάν νά μὴν ὑπάρχει τίποτε γι' αὐτόν. Ναί. Ἐκουσίως τά πάντα ὁ Κύριος τά στερεῖται. Σάν νά μὴν ὑπάρχουν γι' αὐτόν ὅλα αὐτά, κι Ἐκεῖνος προσηλωμένος στό πάθος καί μέ στυλωμένο τόν νοῦ στά Ἱεροσόλυμα ν' ἀνέβει καί νά πάθει ἐκεῖ γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου

Ἔχεις τή διάθεσι νά στερηθεῖς;

Κι ἐμεῖς διερωτώμαστε, ἀποροῦμε, σάν νά μὴν θρῖσκουμε τί πρέπει τέλος πάντων νά κάνουμε γιά νά ζήσουμε αὐτές τίς ἡμέρες, νά τίς καταλάβουμε αὐτές τίς ἡμέρες, ὥστε νά ζήσουμε τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα, νά μᾶς ἐπηρεάσῃ, νά ὠφεληθοῦμε. σάν νά μὴν ξέρουμε τί πρέπει νά κάνουμε. Ἐνῶ ὅλοι ἐμεῖς οἱ ὅποιοι λίγο-πολύ ἀκοῦμε καί πιστεύουμε στήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ἀκοῦμε τό Εὐαγγέλιο -αὐτές τίς ἡμέρες θά τ' ἀκούσουμε κι ἔτσι κι ἄλλιῶς- κάτι καταλαβαίνουμε, τελικά ὅμως διερωτώμαστε, ἄς ποῦμε, σάν νά τό 'χουμε πρόβλημα, «τί τέλος πάντων πρέπει νά κάνουμε;» Τί νά κάνεις, ἄνθρωπέ μου; Τί νά κάνεις;

Θά ἀκούσουμε αὐριο τό τροπάριο πού θά λέει: «*Δεῦτε οὖν καί ἡμεῖς κεκαθαμέναις διανοίαις συμπορευθῶμεν αὐτῷ καί συσταυρωθῶμεν*». Δέν γίνεται, πρέπει νά συμπορευθοῦμε μέ τόν Κύριο, μέ τήν ἴδια διάθεσι.

Ἀπό τό ἕνα μέρος δηλαδή ὁ ἄνθρωπος, αὐτός πού θέλει νά 'ναι χριστιανός, πού θέλει ν' ἀκολουθήσῃ τόν Χριστό, νά μιμηθῇ τόν Χριστό, νά ἐνωθῇ μέ τόν

Χριστό, νά συσταυρωθεῖ ὄντως καί νά συναναστηθεῖ μέ τόν Χριστό νά τό καταλάβει καλά' πρέπει νά νιώσει ὅτι στερεῖται. "Οχι ἀπλῶς στερεῖται τήν ἁμαρτία. Νά τό προσέξουμε αὐτό, πού καμιά φορά μένουμε ἀπλῶς ἐκεῖ· μακάρι ἐκεῖνο νά κάναμε ἔστω μόνο, ἀλλά δέν εἶναι μόνον ἐκεῖνο. "Οχι ἀπλῶς νά στερηθοῦμε τήν ἁμαρτία, γι' αὐτό οὔτε συζήτηση νά γίνεται. Σέ καμιά περίπτωση ὁ χριστιανός δέν ἐπιτρέπεται νά ἁμαρτάνει, τήν ὁποιαδήποτε, τήν πιό παραμικρή ἁμαρτία, δέν ἐπιτρέπεται νά κάνει.

"Οχι ἀπλῶς, λοιπόν, νά παύσουμε νά ἁμαρτάνουμε, νά παύσουμε νά σκεπτόμαστε ἁμαρτωλά καί νά θέλουμε νά εὐχαριστήσουμε τόν ἑαυτό μας κατά ἁμαρτωλό τρόπο, ἀλλά νά στερηθοῦμε, νά στερηθοῦμε καί τή ζωή μας. Τέτοια διάθεση πρέπει νά 'χει κανεῖς. "Οχι ἀπλῶς τά καλά τῆς ζωῆς, ἀλλά καί τή ζωή μας νά στερηθοῦμε. σάν νά μήν ὑπάρχουν ὁμορφα πράγματα, σάν νά μήν ὑπάρχουν εὐχάριστα πράγματα, σάν νά μήν ὑπάρχουν αὐτά τά ὁποῖα εἶναι γιά μᾶς τούς ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος τά στερεῖται, αὐτός πού περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον μποροῦσε νά τά ἔχει, νά τά ἀπολαύσει, αὐτός τά στερεῖται καί ἀποφασίζει νά ἀποθάνει. Νά τά στερηθοῦμε λοιπόν. Αὕτῃ ἡ λέξη, τό ρῆμα αὐτό «νά στερηθοῦμε», ἡ λέξη «στέρηση», νά εἶναι συνεχῶς σ' αὐτιά μας, νά εἶναι συνεχῶς μέσ' στήν ψυχή μας, νά εἶναι τό βίωμά μας αὐτές τίς ἡμέρες, νά μήν τό ξεχάσουμε καθόλου· ἀνά πᾶσα στιγμή. "Οχι μόνο σοῦ 'ρχεται, ἄς ποῦμε, νά θυμώσεις κι ἐπομένως πρέπει νά θυμηθεῖς καί νά συγκρατηθεῖς νά μή θυμώσεις, σοῦ 'ρχεται νά κάνεις ὁτιδήποτε ἄλλο πού 'ναι ἁμαρτωλό καί πρέπει νά συγκρατηθεῖς, ἀλλά καί τά πιό εὐχάριστα πράγματα, τά πιό ἀθῶα, ἄν θέλετε, τά πιό ὁμορφα, τά ὁποῖα ἔχει φτιάξει ὁ Θεός γιά τόν ἄνθρωπο, νά τά στερηθοῦμε, νά ἔχουμε αὐτή τήν διάθεση.

Δέν ὑπάρχει ὥραιότερο ἀπό τή ζωή, τήν ὁποία ὁμως πρέπει νά στερηθοῦμε γιά νά τήν ξαναβροῦμε, τά πάντα πρέπει νά τά στερηθοῦμε γιά νά τά ξαναβροῦμε. Τότε θά τά βροῦμε.

"Οπως λέει· *«καινούς οὐρανούς καί καινήν γῆν προσδοκῶμεν»*. Δηλαδή, στήν Δευτέρα παρουσία ὁ οὐρανός αὐτός θά καταστραφεῖ, θά φύγει, καί ἡ γῆ αὕτῃ θά φύγει καί θά 'ρθεῖ ἕνας καινούργιος οὐρανός, μία καινούργια γῆ. Πάλι τά πάντα θά τά ξαναβροῦμε· ὅ,τι ἔκανε ὁ Θεός τά 'κανε γιά τόν ἄνθρωπο καί ὅλα θά τά ξαναβρεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά θά τά βρεῖ ἀφοῦ τά χάσει ὅλα, ἀφοῦ τά στερηθεῖ ὅλα. Κι αὐτός ὁ οὐρανός πού βλέπουμε κι αὕτῃ ἡ γῆ κάποτε θά καταστραφοῦν, γιά νά τά βροῦμε καινούργια. Ἀλλά ἔχει σημασία, ἔχει ἀξία νά στερηθεῖ ὁ ἄνθρωπος καί τά πιό ὁμορφα καί τά πιό καλά, τά πιό ἀθῶα καί τά πιό ἄγνά, τά ὁποῖα ὁμως ὁ Κύριος στερήθηκε.

Ἔχει μεγάλη σημασία, ἔχει μεγάλη ἀξία νά τά στερηθεῖ κανεῖς, ἀκριβῶς διότι συμπορεύεται μέ τόν Χριστό, ἀκριβῶς διότι μιμεῖται τόν Χριστό, ἀκριβῶς διότι θέλει νά συσταυρωθεῖ μέ τόν Χριστό, διότι ἀγαπᾷ τόν Χριστό, διότι πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ Χριστός καί ὅλα αὐτά εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

π. Συμεών Κραγιοπούλου

Οὔτε ραθυμία οὔτε ἀπογοίτευση

Γνωρίζοντας, λοιπόν ὅτι ὁ Θεός ὄχι μόνο δέν μᾶς ἀποστρέφεται ὅταν γυρίζουμε κοντά του, ἀλλά καί μᾶς δέχεται καί μάλιστα μᾶς δέχεται ὄχι λιγώτερο ἀπ' αὐτούς πού ἔκαναν κατορθώματα ἀρετῆς· ὅτι ὄχι μόνο δέν μᾶς τιμωρεῖ, ἀλλά καί ὁ ἴδιος ἐρχεται νά ἀναζητήσει τούς πλανεμένους καί ἂν τούς βρεῖ χαίρει περισσότερο γι' αὐτούς παρὰ γιά τούς σωσμένους λοιπόν: Οὔτε ὅταν ἁμαρτάνουμε νά ἀπογοητευόμαστε, οὔτε ὅταν ἐφαρμόζουμε τίς θεῖες ἐντολές νά θαρρεῖται. Ἀλλά: καί ὅταν ἀσκοῦμε τήν ἀρετή νά φοβόμαστε, μήπως πέσουμε ἀπό ὑπερφάνεια· καί ὅταν πάλι ἁμαρτάνουμε νά μετανοοῦμε.

Ξαναλέω καί τώρα αὐτό πού εἶπα ἀπό τήν ἀρχή· ὅτι εἶναι προδοσία γιά τήν σωτηρία μας καί τά δύο: καί τό νά θαρρεῖται ὅτι εἵμαστε καλοί καί τό νά ἀπογοητευόμαστε ὅταν ἁμαρτάνουμε. Γι' αὐτό καί ὁ Παῦλος στούς μέν ἐνάρετους ἔλεγε ἀσφαλίζοντάς τους: *«Αὐτός πού νομίζει ὅτι στέκεται, ἄς προσέχει μήπως πέσει»* (Α' Κορ. 10, 12). καί πάλι λέει: *«Φοδᾶμαι, μήπως ἐνῶ κήρυξα σέ ἄλλους, ἐγώ ὁ ἴδιος βρεθῶ ἀνάξιος»* (Β' Κορ. 11, 3)! Στούς ἄλλους δέ, τούς πεσμένους, στήν Κόρινθο (πάλι), ἀνασηκώνοντάς τους καί διεγείροντάς τους σέ μεγαλύτερη προθυμία, ἔγραφε μέ ἔντονο ὕφος, ὡς ἐξῆς: *«Μήπως πενήθσω πολλούς ἀπό ἐκείνους πού ἁμαρτήσαν καί δέν μετενόησαν»* (Β' Κορ. 12, 21). Μ' αὐτό πού τούς γράφει εἶναι σάν νά τούς λέει: ἄξιτοι θρηγῶν δέν εἶναι τόσο οἱ ἁμαρτάνοντας, ὅσο οἱ μή μετανοοῦντες γιά τά ἁμαρτήματά τους!

Καί ὁ προφήτης (ἀπό παλαιά) λέει σ' αὐτούς: *«Μήπως αὐτός πού πέφτει δέν σηκώνεται; Ἡ ἐκείνος πού παίρνει λάθος δρόμο, δέν ἐπιστρέφει;»* (Ἰερ. 8, 4)! Γι' αὐτό καί ὁ Δαυὶδ παρακαλώντας αὐτούς ἀκριβῶς τούς λέει: *«Σήμερα, ὅταν ἀκοῦστε τήν φωνή τοῦ Θεοῦ, μή γίνεται σκληρόκαρδοι, ὅπως τότε πού μέ πικράνετε τόν καιρό τῆς δοκιμασίας σας (στήν ἐρημο)»* (Ψαλμ. 94, 8).

Μέχρις ὅτου, λοιπόν, ὑπάρχει τό «σήμερα» (δηλαδή, μέχρις ὅτου ζοῦμε), ἄς μήν ἀπογοητευόμαστε, ἀλλά: ἔχοντας τήν καλή μας ἐλπίδα στόν Δεσπότη Θεό μας, καί σκεπτόμενοι τό πέλαγος τῆς φιλανθρωπίας του, ἄς τινάζουμε ἀπό τήν ψυχή μας κάθε τί τό πονηρό καί ἄς ἀρχίσουμε νά ἐργαζόμαστε τήν ἀρετή μέ πολλή προθυμία καί ἐλπίδα καί ἄς δείξουμε μετάνοια μ' ὅλη τήν δύναμή μας ὥστε, ἀφοῦ ὑποβάλουμε ἐδῶ τά ἁμαρτήματά μας, νά μπορέσουμε νά σταθοῦμε μέ παρηγορία μπροστά στό Βῆμα τοῦ Χριστοῦ καί νά ἀξιωθοῦμε τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Αὕτῃ τήν Βασιλεία εἶθε ὅλοι νά τήν ἀπολαύσουμε μέ τήν Χάρη καί φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν Ὅποιο, μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀνήκει ἡ δόξα, τό κράτος καί ἡ τιμή, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ἡ εὐλάβεια

Ἡ λέξη εὐλάβεια ἀπαντᾶται στήν Π. Διαθήκη τρεῖς φορές καί στή Καινή Διαθήκη δύο. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες χρησιμοποιοῦν ἀντ' αὐτῆς τόν ὄρο «φόβος Θεοῦ». Ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος τονίζει: «Ἐκεῖνο πού πρέπει νά ἐπιζητοῦμε δι' ὅλων τῶν ἐνεργειῶν μας ἢ τῶν παθημάτων μας εἶναι ὁ φόβος Θεοῦ... τότε ὅλα (τιμαί, δόξα, ὕδρεις, δάσανα κλπ) θά βλαστήσουν δι' ἡμᾶς καρπούς χαρᾶς» (ΕΠΕ32,566). Ὁ Ἅγιος Θεόγνωστος λέει: «Εἶναι ἀδύνατον χωρίς φόβον Θεοῦ νά ὁδηγηθεῖ κανεῖς στό θεῖο ἔρωτα» (Φιλοκαλία Β', σελ. 331). Τήν αὐξηση ὅμως τῆς ἀρετῆς αὐτῆς οἱ Πατέρες τή συνδυάζουν μέ τήν ἀφιέρωση τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό. «Δέν μπορεῖ κανεῖς νά φθάσει στό φόβο τοῦ Θεοῦ, ἂν δέν ἐγκαταλείψει κάθε φροντίδα τοῦ βίου» (Ἅγιος Διάδοχος Φωτικῆς, Φιλοκαλία Β', σελ. 331).

Ὁ μακαριστός Γέροντας Παῖσιος σ' ἀντίθεση μέ τά ἀνωτέρω ὄχι μόνο ἀναφέρει τή λέξη πολλές φορές, ἀλλά καί τήν ἀναλύει σ' ὁλόκληρο κεφάλαιο 14 καί μάλιστα προσαρμοσμένο στά μέτρα τοῦ Χριστιανοῦ πού ζεῖ στόν κόσμο. Στίς 22 σελίδες τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου ὁ μελετητής θαυμάζει τό σοφό καί φωτισμένο Γέροντα καί εὐγνωμονεῖ τόν Θεό πού χάρισε αὐτόν τόν Ἅγιο στήν ἐποχή μας.

Λέει ὁ ἀειμνηστος Γέροντας: «Εὐλάβεια εἶναι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡ συστολή, ἡ πνευματική εὐαισθησία. Ὁ εὐλαβής αἰσθάνεται ἔντονα τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀγγέλων, τῶν Ἁγίων. Νιώθει δίπλα του τόν Φύλακα Ἀγγελο νά τόν παρακολουθεῖ. Ἐχει συνέχεια στόν νοῦ του ὅτι τό σῶμα του εἶναι Ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ζῇ ἀπλά, ἀγνά καί ἁγιασμένα. Παντοῦ συμπεριφέρεται μέ προσοχή καί συστολή καί νιώθει ζωντανά ὅλα τά ἱερά. Προσέχει λ.χ. νά μήν εἶναι πίσω ἀπό τήν πλάτη του οἱ εἰκόνες. Δέ δάζει ἐκεῖ πού κάθετα, στόν καναπέ ἢ στήν καρέκλα, τό Εὐαγγέλιο ἢ ἕνα πνευματικό βιβλίο κ.λπ. Ἄν δεῖ μία εἰκόνα, σκιρτᾷ ἡ καρδιά του δουρκῶνουν τά μάτια του»

Γιά νά ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος εὐλάβεια χρειάζεται:

«Νά, μελετᾷ μέ τό νοῦ του καθετί ἱερό καί νά ἐμβαθύνῃ σ' αὐτό, ἀλλά καί τό νά ἀξιοποιεῖ τίς εὐκαιρίες πού τοῦ δίνονται' αὐτά ξυπνοῦν σιγά σιγά μέσα του τήν εὐλάβεια. Ὅταν π.χ. μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νά περάσω ἀπό ἕνα Ναό καί νά μπῶ λίγο μέσα νά προσευχηθῶ καί δέν τό κάνω, στεροῦμαι τή Χάρη. Ἄν θέλω νά περάσω, ἀλλά ἐμποδίζομαι ἀπό κάτι καί δέν περνῶ, τότε δέ στεροῦμαι τή Χάρη, διότι ὁ Θεός βλέπει τήν ἀγαθή

μου πρόθεση. Ἐπίσης πολύ δοηθᾷ νά ἀποκτήσουμε εὐλάβεια τό νά γνωρίσουμε τοὺς Ἁγίους τοῦ τόπου μας, τῆς πατρίδας μας, γιά νά τοὺς ἀγαπήσουμε καί νά συνδεθοῦμε μαζί τους. Ὁ Θεός χαίρεται, ὅταν εὐλαβούμεστε καί ἀγαποῦμε τοὺς Ἁγίους.

Καί ὅταν ἔχουμε εὐλάβεια στους Ἁγίους, πόσο περισσότερη θά ἔχουμε στόν Θεό!»

«Οἱ Πατέρες λένε ὅτι, γιά νά ἀποκτήσης εὐλάβεια, πρέπει νά ζῇς ἢ νά συναναστρέφεσαι μέ ἀνθρώπους πού ἔχουν εὐλάβεια καί νά παρατηρῇς πῶς συμπεριφέρονται. Ὁ Μέγας Παῖσιος, ὅταν τόν ρώτησε κάποιος «πῶς μπορῶ νά ἀποκτήσω φόβο Θεοῦ», τοῦ ἀπάντησε: «Νά συναναστρέφεσαι μέ ἀνθρώπους πού ἀγαποῦν τόν Θεό

καί ἔχουν φόβο Θεοῦ, γιά νά ἀποκτήσης καί ἐσύ θεῖο φόβο» ... «Ἡ εὐλάβεια μεταδίδεται. Οἱ κινήσεις, ἡ συμπεριφορά τοῦ εὐλαβοῦς, μεταδίδονται σάν τό ἄρωμα, ὅταν φυσικά ὑπάρχῃ στόν ἄλλον καλή διάθεση καί ταπείνωση. Καί νά σοῦ πῶ, ἂν κανεῖς δέν ἔχῃ εὐλάβεια, δέν ἔχει τίποτε. Ὁ εὐλαβής... εἶναι ὅπως τό παιδάκι πού δέν βάζει κακό λογισμό γιά τόν πατέρα του καί τήν μητέρα του, γιατί τοὺς ἀγαπάει καί τοὺς σέβεται»

«Ἡ εὐλάβεια εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ γιά μένα, γιατί ὁ εὐλαβής προσελκύει τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, γίνεται δέκτης τῆς Χάριτος, καί φυσιολογικά παραμένει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μαζί του. Τόν προδίδει μετά ἡ θεία Χάρις, καί ὅλοι τόν εὐλαβοῦνται, τόν συμπαθοῦν, ἐνῶ τόν ἀναιδῆ τόν ἀπεχθάνονται μικροί - μεγάλοι.

Ἐσεῖς οἱ γυναῖκες πρέπει νά ἔχετε περισσότερη εὐλάβεια ἀπό τοὺς ἄνδρες. Ἡ γυναίκα ἀπό τήν φύση της ἐπιβάλλεται νά ἔχῃ εὐλάβεια. Οἱ ἄνδρες, ὅταν δέν ἔχουν εὐλάβεια, ἔχουν ἀπλῶς μιὰ ἀδιαφορία. Οἱ γυναῖκες ὅμως, ἅμα χάσουν τήν εὐλάβεια, κάνουν χονδρά πράγματα»

Στήν εὐδαιμονιστική ἐποχὴ πού ζοῦμε εἶναι δυστυχῶς δυσεύρετη ἡ εὐλάβεια, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐπαψαν νά ζοῦν πνευματικά. Τά ἐρμηνεύουν ὅλα μέ τήν ψυχρὴ λογικὴ τους, κοσμικά καί ἔτσι διώχνουν τή θεία Χάρη, ἡ ὁποία δέν πλησιάζει τοὺς ἀνευλαβεῖς. Ἡ θεία Χάρη πάει σ' αὐτοὺς πού τήν ποθοῦν, φροντίζοντας νά τήν ἀποκτήσουν.

πρωτοπρ. Γεωργίου Σ. Κουγιουμτζόγλου

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Τόν τελευταίο καιρό γίναμε πολλές φορές θεατές μπροστά στους δέκτες των τηλεοράσεών μας, κάποιων ανθρώπων που διαλαλούσαν ότι είναι οι πρεσβευτές της πατρώας θρησκείας των Ελλήνων, δηλαδή της ειδωλολατρίας.

Αυτό τό νεοπαγανιστικό κίνημα που παρατηρείται και στή χώρα μας πρέπει νά σημειώσουμε ότι συναντάται, ως μία προσπάθεια της Νέας Έποχής, σέ κάθε χώρα που υπήρχε αρχαία θρησκεία-λατρεία ή δοξασία και προσπαθεί νά τήν αναβιώσει. Ένα είναι τό κοινό χαρακτηριστικό: ο άδυσώπητος πόλεμος έναντίον κάθε χριστιανικού στοιχείου αφού ο χριστιανισμός θεωρείται γιά αυτούς ότι πιό πλάνο, ότι πιό ψευδές υπήρξε ποτέ επί γής!!!

Είναι αλήθεια ότι δέν θά μπορέσουμε νά δούμε τό μέγεθος του ψεύδους των επιχειρημάτων όλων των θιασωτών της αναβίωσης της ειδωλολατρίας στήν Ελλάδα αν πρώτα δέν κάνουμε μία μικρή ιστορική διαδρομή.

Η αρχαία ελληνική θρησκεία είναι ένα πολύπλοκο και ακαθόριστο μόρφωμα αφού δέν ήταν κάτι ενιαίο αλλά πέρασε από πολλές μορφές και διαφοροποιήσεις ακόμα και από περιοχή σέ περιοχή. Παρατηρούμε ότι στήν αρχή ή πίστη προοριζόταν σέ κάθετι άψυχο και άγνωστο. Έτσι στήν πρώτη αυτή φάση οι άρχαιοι Έλληνες λάτρευαν ποτάμια, βουνά, δένδρα, ζώα, άστερισμούς, τή Γή, τίς πέτρες και τά μέταλλα, δηλαδή τή Φύση. Πολύ άργότερα έχουμε λατρεία σέ ένα πρώτο Δωδεκάθεο (Τιτάνες), μετέπειτα στό δεύτερο γνωστό από τή μυθολογία δωδεκάθεο, τό όποιο όμως δέν θά άργήσει νά άμφισβητηθεί (Ίωνες και ιδεαλιστές φιλόσοφοι, σοφιστές) και οδηγούμαστε στό νά εισέλθουν ως θεότητες στήν αρχαία Έλληνική θρησκεία, ξένοι θεοί (Ίσις, Όσιρις, Κυβέλη, Άδωνις, Μίθρας κ.α.) ενώ πολύ άργότερα θά λατρευτούν ως θεοί ακόμα και άνθρωποι όπως Όλυμπιονίκες, νικητές πολέμων κ.ά.

Επομένως γιά ποιά ακριδώς αρχαία Έλληνική θρησκεία θέλουν νά μάς μιλήσουν;

Διαδάζοντας τούς μύθους των ποιητών (αφού δημιουργήματά τους είναι οι ψευτοθεοί του Δωδεκάθεου) προσεγγίζουμε τήν ήθική αυτών των θεών, γιά νά δοϋμε ποιοί ακριδώς ήταν.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι οι ψευτοθεοί της αρχαίας θρησκείας είναι απλά ή προβολή των άρρωσθημένων διαθέσεων των ανθρώπων.

Όσοι λοιπόν είχαν μοιχεύσει έδρισκαν θαλπωρή στον «Πατέρα των θεών» Δία, ό όποιος ήταν γνωστός γιά τίς πολλών ειδών έξωσυζυγικές του δραστηριότητες. Άν κάποιος τολμούσε νά τον άμφισβητήσει ό κεραυνός θά

ήταν ή άπάντηση. Όργιλος, θυμώδης, άπαιτητικός, άπάνθρωπος, έτοιμος νά καταπατήσει κάθετι γιά νά ικανοποιήσει τίς όρέξεις του. Θαυμάστε τήν ήθική του θεού Δία!

Άλλά και οι άλλες θεότητες δέν πάνε πίσω. Η Άφροδίτη ήταν ή θεά του έρωτος και της ιερής πορνείας και χρησιμοποιούσε πολλές από τίς αρχαίες Έλληνίδες στή δούλεψή της, παντρεμένες και μή, είτε τό ήθελαν είτε όχι... Ό Ερμής προστάτης της κλοπής, ό Άρης του πολέμου. Η Ήρα τυφλωνόταν από τή ζήλεια, ενώ ό Βάκχος ήταν προστάτης της μέθης και της κραιπάλης. Ό Ουρανός σκότωνε τά παιδιά του, ενώ ό Κρόνος τά έτρωγε. ό Ποσειδώνας ποθούσε τήν άδελφή του Δήμητρα και έκανε τά πάντα μέχρι νά τήν κατακτήσει. Γνωστά είναι τά πάθη του ψευτοθεού μέθυσου Διόνυσου, του Πάνα και τόσα άλλα που λόγω χώρου δέν μπορούμε νά αναφέρουμε.

Αυτοί οι θεοί άπαιτούσαν και άνθρωποθυσίες κάτι που γινόταν κάθε φορά που τούς λάτρευαν. Τί νά πρωτοθυμηθούμε γιά τήν θέση των γυναικών ή των δούλων όπως οι θεοί είχαν όρισει;

Άραγε γιά αυτούς τούς «θεούς» μάς μιλούν; Θέλουν νά τούς ξαναλατρεύουμε; Αυτό ζητούν;

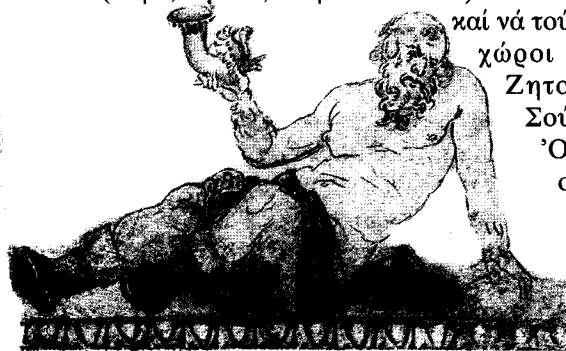
Οί ίδιοι οι φιλόσοφοι της αρχαίας Ελλάδος κατέκριναν και κατεδίκασαν τούς θεούς και τά πάθη τούς και όρισμένοι μιλώντας γιά τόν ένα Θεό έφτασαν στό σημείο νά άντιταχθούν και νά άγωνιστούν κατά της ειδωλολατρικής πολυθείας. Αναφέρουμε μερικούς: Ξενοφάνης ό Κολοφώνιος, Ηράκλειτος, Αναξίμανδρος, Έμπεδοκλής, Παρμενίδης, Θαλής ό Μιλήσιος, Αναξαγόρας, Μητρόδωρος, Πρωταγόρας, Ηρόδοτος, Πίνδαρος, Πρόδικος, Άντισθένης, Θεόφραστος, Εϋριπίδης, Ευήμερος, Σωκράτης, Πλάτων, Άριστοτέλης, οι Στωϊκοί και τόσοι άλλοι.

Αφού κάναμε αυτή τήν ιστορική αναδρομή άς έρθουμε στό σήμερα. Οι λεγόμενοι αρχαιολάτρες δέν άκούν τούς αρχαίους φιλοσόφους. Όδηγούν τούς άνθρώπους σέ πράξεις άκόλαστες. Φτιάχνουν μυστήρια και τελετές (Γάμο, κηδεία, όνοματοδοσία...). Άπαιτούν νά άναγνωριστούν ως θρησκεία

και νά τούς άποδοθούν όλοι οι αρχαιολογικοί χώροι γιά νά τελούν τή λατρεία τους.

Ζητούν, δηλαδή, τήν Άκρόπολη, τό Σούνιο, τούς Δελφούς τίς Στήλες του Όλυμπίου Διός και κάθε άλλο αρχαιολογικό χώρο ανά τήν Ελλάδα. Μαζεύονται στον Όλυμπο γιά γιορτές και τελετές.

Βρίζουν τούς χριστιανούς μέ τά χειρότερα λόγια. Τούς όνομάζουν φονιάδες. Ξεχνούν φαίνεται τά

ἐκατομμύρια τῶν μαρτύρων πού ἔπασαν μέ φρικτά βασανιστήρια ἀπό τούς εἰδωλολάτρες καί πότισαν τήν Ἐκκλησία μέ τά αἱματά τους. Δέν τό ἀναγνωρίζουν. Ἀπαιτοῦν τήν κατεδάφιση τῶν Ἱερῶν Ναῶν σέ ἀπόσταση 500 μέτρων ἀπό ἀρχαιολογικούς χώρους. Ζητοῦν χρονολόγηση ὄχι ἀπό τήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀλλά ἀπό τήν πρώτη Ὀλυμπιάδα. Ζητοῦν νά καταργηθοῦν οἱ εἰκόνες καί τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Ἀλλάζουν τά ὀνόματά τους ἀπό χριστιανικά σέ ἀρχαιοελληνικά. Ἐπιδίωξη τους εἶναι νά δείξουν ὅτι βρῖσκονται σέ ὁμηρία ἀπό τους χριστιανούς οἱ ὅποιοι καταπατοῦν τά δικαιώματά τους. Ζητοῦν ἀπό τους Ἑλληνες νά διώξουν τό ξένο μόρφωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ πού τούς ὁδήγησε στήν παρακμή. Τονίζουν ὅτι οἱ Ἑλληνες κράτησαν τήν εἰδωλολατρία στήν καρδιά τους καί αὐτό φαίνεται στά ἔθιμα τῶν καρναβαλιῶν.

Οἱ τρόποι πού προσεγγίζουν τούς ἀνθρώπους εἶναι πολλοί. Ἐγκαινιάζουν «Σχολές διδασκαλίας ἀρχαίων Ἑλληνικῶν» στίς ὁποῖες διοργανώνουν ἐκδρομές σέ ἀρχαιολογικούς χώρους καί μυοῦν στήν εἰδωλολατρία. Γέμισαν τήν ἀγορά μέ πληθώρα περιοδικῶν γιά νά προβάλλουν τίς πλάνες τους. Χρησιμοποιοῦν κατά κόρον τό διαδίκτυο γιά νά πλήξουν κυρίως τούς νέους. Ἐπιστρατεύουν ἀκόμη καί τό φαγητό, διαφημίζοντας ὅτι ἀνακάλυψαν τήν ἀρχαιοελληνική κουζίνα, κάνοντας συμπόσια ντυμένοι μέ χλαμύδες καί τρώγοντας μέ τα χέρια...

Ὅλα ὅσα ἀναφέραμε σέ αὐτό τό ὁδοιπορικό ἀπό πλευράς τῶν ἀρχαιολατρῶν εἶναι φανερό ὅτι εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα καί δέν ἔχουν καμία σχέση μέ τήν θεϊκή ἀποκάλυψη τοῦ Εὐαγγελίου. Κατανοοῦμε ὅτι δέν ἔχουν καμία σχέση μέ τήν ἀρχαία ἑλληνική φιλοσοφία καί θρησκεία, ἀλλά ἐπιλέγουν ὅτι θέλουν νά προβάλλουν γιά δικό τους ὄφελος.

Ἄς θυμηθούμε ὅτι ἕνας μόνο ἄνθρωπος κατάφερε νά διαλύσει αὐτό τό ψεύδος στό κέντρο τῆς εἰδωλολατρίας στόν Ἀρειο Πάγο 2000 χρόνια πρίν.

Ἄς προσέξουμε. Δυστυχῶς δέν εἶναι μικρός ὁ κίνδυνος. Οἱ γονεῖς ἄς φυλάμε τά παιδιά μας. Ἄς τούς μιλοῦμε γιά τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄς τά διδάσκουμε μέ τό παράδειγμά μας. Ἄς τά θωρακίζουμε μέ τήν προσευχή. Ἄς τά τρέφουμε μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Ἑσταυρωμένου...

Καί οἱ νέοι, ἄς ἔρθουν νά γνωρίσουν καί νά ζήσουν τήν λαμπρότητα τῆς πίστεως τους. Ὅχι ἐπιφανειακά. Οὐσιαστικά. Ἄς μην ἀκοῦν τίς σειρήνες. Ἄς δοῦν οἱ ἴδιοι μέ τά μάτια τους καί θά βροῦν τό διαμάντι τῆς Ὁρθοδοξίας. Θά ἀνακαλύψουν τή ζέση τῶν μαρτύρων. Ποιός ἄλλωστε θά ἔδινε τήν ζωή του γιά ἕνα ψέμα; Ἄς μελετήσουν τήν Ἀγία Γραφή καί τά συγγράμματα τῶν Πατέρων καί τότε σίγουρα ἡ Θεϊκή Ἀγάπη θά τούς στερεώσῃ στήν Ἀλήθεια.

Στώμεν καλῶς...

π. Γ. Π.

Περί φθόνου καί κακίας

Μήν ἀφήσεις το διάβολο νά σπείρει στήν καρδιά σου φθόνο καί κακία γιά τόν ἀδελφό σου. Μήν ἐπιτρέψεις στά αἰσθήματα αὐτά νά φωλιάσουν μέσα σου. Ἀλλιῶς ἡ κακία, ἀκόμη κι ἂν δέν ἐξωτερικεύεται μέ λόγια, θά φαίνεται στή ματιά σου καί θά δηλητηριάξῃ τήν ψυχή τοῦ ἀδελφοῦ σου. Τό σπινθήρα τῆς κακίας πού ἔχει μέσα του θά τόν φυσηῇ τότε ὁ διάβολος καί θά τόν μετατρέψῃ σέ φωτιά. Τίποτα δέν εἶναι τόσο μεταδοτικό ὅσο ἡ κακία. Πρόσεχε: «ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. ζ' 2). «Οὐ γάρ ἐστι κρυπτόν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδέ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καί εἰς φανερόν ἔλθῃ» (Λουκ. η' 17).

Φρόντισε νά καλλιεργεῖς τή χριστιανική ἀρετή τῆς ἀγαθοεργίας καί νά μιλάς καλά γιά ἐκείνους πού σέ καταριοῦνται. Ἐτοι θά εὐχαριστήσῃς τόν Κύριό σου Ἰησοῦ Χριστό πού εἶπε: «Ἀγαπάτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν... εὐλογεῖτε τούς καταρωμένους ὑμᾶς». Ν' ἀγαπᾷς τούς ἐχθρούς σου εἰλικρινά, νά μή σέ ἐπηρεάζῃ ὁ φθόνος τους. Νά τούς σέβῃσαι γιατί φέρουν τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πλάστηκαν «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν». Μέσα σ' αὐτούς νά διακρίνεις τόν ἴδιο σου τόν ἑαυτό. «Καλῶς ποιεῖτε τοῖθς μισοῦσιν ὑμᾶς», ὅπως ἔκανε ὁ Υἱός τοῦ οὐράνιου Πατέρα. Ἐκεῖνος εἶναι ἀγαθός ἀκόμη καί πρὸς τούς ἀγνώμονες καί τούς πονηροὺς. Νά πιστεῦεις πὼς μπορεῖς νά νικήσεις τό κακό μέ τό καλό, γιατί τό καλό εἶναι πάντα πιό δυνατό ἀπό τό κακό. «Εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς». Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί μέ τήν προσευχή σου μπορεῖς κι αὐτούς νά σώσεις ἀπό τήν πονηρία καί τήν κακία του διαδόλου, καί σὺ νά σωθεῖς ἀπό τὰ βάσανα. «Παντὶ τῷ αἰτοῦντι σέ δίδου, καί ἀπὸ τοῦ αἰροντός τα σὰ μὴ ἀπαίτει» (Λουκ. σι' 30). Ὅλα προέρχονται ἀπὸ τό Θεό. Ἄν θέλῃ ὁ Θεός, μπορεῖ νά σοῦ τὰ ἀφαιρέσει ὅλα. Νά θυμᾶσαι πὼς καί σὺ ὁ ἴδιος γυμνός βγήκες ἀπὸ τήν κοιλία τῆς μητέρας σου καί γυμνός θά ξαναγυρίσεις, τίποτα δέ θά πάρεις μαζί σου.

Ἄν πολιτεύσαι μ' αὐτόν τόν τρόπο θά κερδίσεις τόν ἀτίμητο θησαυρό τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης καί θά μακροημερεύσεις. «Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τήν γῆν» (Ματθ. ε' 5) καί κατατρυφήσουσιν ἐπὶ πλήθει εἰρήνης» (Ψάλμ. λστ' 11).

Κύριε! Μέ τὰ πνευματικά μου μάτια βλέπω μόνο Ἑσένα. Πιστεύω ἀκλόνητα σ' Ἑσένα. Ἐσύ γνωρίζεις τί καί πόσο θά μοῦ δώσεις, γιατί Ἐσύ εἶσαι ἡ πηγὴ κάθε εὐλογίας. Εἶσαι σοφία, τό ἔλεος κι ἡ παντοδυναμία πού διαχέεται πλούσια σ' ὅλα τὰ πλάσματα.

Μέ τὰ ἴδια αἰσθήματα προσδύω καί σ' Ἑσένα, Ἀγία Παρθένη! Μεσίτεψε κι Ἐσύ γιά μένα, ἐλέησέ με!

Ἄγιος Ἰωάννης Κρονστιάνδης

Περὶ Προσευχῆς

Όταν ἀτενίζουμε τό σταυρό τοῦ Χριστοῦ βλέπουμε τὴν ἀγάπη, ποὺ σταυρώθηκε γιὰ τὴ σωτηρία μας. Γιὰ σκέψου: γιὰ ποιά μακαριότητα μᾶς ἔσωσε, ἀπὸ ποιά θάσανα μᾶς γλίτωσε! Μᾶς ἄρπαξε ἀπὸ τὰ σαγόνια τοῦ θηρίου καὶ μᾶς ἔφερε στὸν πατέρα! Ὡ, θεία ἀγάπη! Ὡ, λύτρωση! Τί ἀτελείωτα θάσανα ἀπὸ τὴ μιά καὶ τί αἰώνια, ἀπερίγραπτη μακαριότητα ἀπὸ τὴν ἄλλη!

Όταν προφέρουμε τὸ «Πάτερ ἡμῶν» πρέπει νὰ πιστεύουμε ἀκράδαντα πὼς ὁ οὐράνιος πατέρας μας ποτέ δέν ξεχνᾷ. Ποιὸς ἐπίγειος πατέρας ξεχνᾷ καὶ δέ φροντίζει τὰ παιδιὰ του; «*Εγὼ οὐκ ἐπιλήσομαί σου, εἶπε Κύριος*» (Ψαλμ. 15). «*Οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων*» (Ματθ. στ' 32). τὰ λόγια αὐτὰ νὰ τὰ θάλεις στὴν καρδιά σου. Νὰ θυμᾷσαι πὼς ὁ οὐράνιος Πατέρας σέ περιβάλλει πάντα μέ ἀγάπη, μέ τὴ φροντίδα Του. Δέν καλεῖται Πατέρας χωρὶς λόγο. Ἡ λέξις Πατέρας δέν εἶναι κενή, χωρὶς νόημα καὶ δύναμη. Εἶναι ἓνα ὄνομα γεμάτο σημασία, ἰσχυρό.

Όταν κάνεις τὴν προσευχή σου καὶ ἰδιαίτερα ὅταν διαβάξεις κάποιο συγκεκριμένο κανόνα, μὴ διάζεσαι ν' ἀπαριθμεῖς τίς λέξεις χωρὶς νὰ καταλαβαίνεις τὸ νόημα καὶ τὴν ἀλήθειά τους, χωρὶς νὰ δάξεις τίς λέξεις αὐτές στὴν καρδιά σου. Νὰ προσπαθεῖς πάντα νὰ νιώθεις μέσα σου τὴν ἀλήθεια αὐτῶν πού λές. Ἡ καρδιά σου δέν ἀποκλείεται ν' ἀντιστέκεται. Μερικὲς φορές ἀπὸ ὀκνηρία κι ἀναισθησία σ' αὐτὰ πού διαβάξεις, ἄλλες ἀπὸ ἀμφιβολία ἢ ἀπίστια ἢ ἀπὸ κάποιο εἶδος ἐσωτερικῆς φωτιᾶς πού σέ πειρίζει. Ὡς ἀλλοτε πάλι ἀπὸ μετεωρισμὸ καὶ σκορπισμὸ τοῦ νοῦ σου σέ ἐγκόσμια πράγματα καὶ μέριμνες ἢ ἀπὸ τὴν ἐνθύμηση κάποιας προσβολῆς, πού σοῦ ἔκανε ὁ γείτονας σου, ἀπὸ κάποιο αἶσθημα ἐκδίκησης καὶ μίσους πρὸς αὐτόν. Κάποια ἄλλη φορὰ θά θυμηθεῖς τίς ἐγκόσμιες ἀπολαύσεις ἢ τὴν ἡδονή πού νιώθεις ὅταν διαβάξεις μυθιστορήματα κι ἄλλα κοσμικὰ διβλία. Μὴν εἶσαι φίλαντος. Πρόσεχε τὴν καρδιά σου καὶ πρόσφερε τὴν θυσίαν στό Θεό. «*Υἱέ μου, δός μου σὴν καρδιά*» (Παρ. κγ' 26). εἶπε ὁ Θεός. Καὶ τότε ἡ προσευχή σου θά σέ ἐνώσει μέ ὅλον τὸν οὐρανόν, μέ τὸν ἴδιον τὸ Θεό. Καὶ θα γεμίσεις μέ τούς καρπούς τοῦ Πνεύματος, δηλαδή δικαιοσύνη, εἰρήνη, χαρά, ἀγάπη, πραότητα, ὑπομονή καὶ καρδιακή συντριβή.

Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης

